ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကောင်းကင်နဲ့ပြိတဲ့ကြိုး

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု
ဒုတိယအကြိမ်

အနင်းခံနိုင်တဲ့ ပွင့်ဖတ်တွေဖြစ်ဖို့

ကမ္ဘာကြီးက သွေ့လောင်လွန်းတယ် ...

သံသရာဆိုတာ ဘယ်လောက်ဝေးကွာမလဲ ...

ကြမ်းရှရှခြေဖဝါးတွေအောက်

သစ်သီးချိုချိုတွေ

သစ်တောစိမ်းစိမ်းတွေ

တစ်အုပ်တစ်မ ဖန်ဆင်းတည်ဆောက်ဖို့ ...

* * *

အပိုင်း (၁)
အခန်း (၁)

'မြန်ကန်သာ...'။ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်အောက်မှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေလိုက်သည် က နတ် ပြည်ခြောက်ထပ်ရဲ့ အလယ်ထပ်တစ်ခုလိုလို။ ဒါမှ မဟုတ် အသူရကာယ်တို့ ရဲ့ ဘုံဗိမာန်နှင့်လည်း ဆင် တူပါသေးသည် ။

မီးရောင်မှိ နိ်ပျပျအောက်မှာ တဖျပ်ဖျပ် သက်ဝင်လှုပ်ရှားပျော်နေကြသည့် ပိုးဖလံများကို ကြည့်ရင်း 'ညဉ့်ဦးယံ' ကျောချမ်းမိသည် ။ မြကန်သာ၏ ရှေ့မှာ တန်းစီခေါင်းထိုးထားကြသည့် ပလက်ဖောင်းဘေးမှ ကားတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်းလည်း ကျောချမ်းမိပါသည် ။

လူတွေ...ကားတွေဆိုတာကလည်း သူမတို့ သာ တစ်စီးမှ တစ်ခုမှ မ ပိုင်ရရှိမယ်၊ ပေါများ များ ပြားလိုက်သည့်အဖြစ်နှယ်။

သည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ လူနေမှုတွေ များ စွာကွာခြားလှပါလား။ ချမ်းသာသည့်လူတွေကျ တော့လည်း ကျိုကျိတက်ချမ်းသာ၊ ကုန်းကောက်စရာမရှိအောင် ဆင်းရဲသည့်သူမတို့ ကျတော့လည်း မြကန်သာဘဝ ကိုပဲ ရွှေတောင်ကြီးအမှတ်နှင့် မှိ နိ်ပျပျမီးရောင်မှာ စိတ်မပါစွာ လှုပ်ရှား ကပြနေခဲ့ရပါ သည် ။

ဖြစ်ချင်တာကတော့ ဘုရင်မပေါ့နော်။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ပန်းတိုင်ဆီပဲ ချီတက်ချင်ကြတာ ပေါ့။ သို့ပေမဲ့ ပန်းတိုင်ဆိုတာ 'မြကန်သာ' ရဲ့

ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်တွေလိုပဲ ဝေးပျမှုန်ဝါးလွန်းပါ သည် ။

စင်မြင့်ထက်မှာ လှပညှို့ငင်နေသည့် အဆိုတော်မလေးကိုငေးရင်း ညဉ့်ဦးယံ ဆွေးနေရ သည် ။ ကောင်မလေးရေ...နင် ကနေတာလား ဆိုနေတာလား။ ငါသာ သီချင်းဆိုခွင့်ရခဲ့မယ်ဆိုရင် တော့ ပရိသတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ငြိမ်ကျသွားအောင် သီဆိုပြနိုင်ပါရဲ့ ။ အိုလေ..တကယ်တော့ ဒီအသူရ ကာယ်ပရိသတ်ကြီးကလည်း ရီဝေဝေ..မှုးရှရှ။ သီချင်းနားထောင်ချင်တဲ့ ဂီတကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မီးလျှံ

တွေမှ မဟုတ်တာ။ ပိုးဖလံတွေကို လောင်ဟပ်ဝါးစားဖို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ပါးစပ်တပြုပြု မီးတောက်မီးလျှံ တွေသာပါ။

ဘဝတစ်ခု ရပ်တည်ဖို့ ၊ မျှော်လင့်ချက်နှင့် ပန်းတိုင်သို့လျှောက်လှမ်းသည့်အခါ ဒီလိုပဲ မီးလျှံ တွေကြားမှ ဖြတ်သန်းရတတ်ပါလား။ ပရိသတ်ကြီးက ငြိမ်သက်မှုးယစ်နေတာ၊ ညဉ့်ဦးယံတို့ တွေ လည်း တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ထိုင်ငေးခွင့် ကြည့်ခွင့်ရနေကြပါသည် ။ စကားလေးတွေလည်း တီး တိုးတီးတိုးပေါ့။

“ဟေ့! ညဉ့်ယံ...ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အရသာကို ကြိုက်သွားပြီလား။ ငါမြင်ပါတယ်နော်။ အဲဒီရှမ်းကြီးက တကယ့်ဘော့စ်ဟ။ အဲဒါ ခါတိုင်းက ငါ့ဖောက်သည် ပါ။ ခုတော့ နင်က ပိုချောတော့ နင့်ကိုရွေးသွားတာပေါ့”

ကေသို့စကားကို နားထောင်ရင်း နေ့လယ်ကအဖြစ်အပျက်ကို ညဉ့်ဦးယံ ကျောချမ်းသွား သည် ။ တကယ်က သီးသန့်အခန်းတွေကို သူမရှောင်သည် ။ စုံတွဲတွေ လူကြီးလူကောင်းတွေဆိုလျှင် တော်သေး၏ ။ အင်း...လူကြီးလူကောင်းဆိုတာကလည်း ဘယ်ပေတဲ့ နဲ့ တိုင်းရမှာ လဲ ။ သူမက လုပ် သက်သိပ်မကြာသေးတာမို့ သေချာတော့လည်း မခွဲခြား

တတ်ပါလေ။

“တော်စမ်းပါ ကေသီရယ်၊ ရှင့်လူကြီးကို ရှင်ပဲ ဧည့်ခံပါတော့နော်။ မှည့်ရွဲနေတဲ့ မျက်လုံးကြီး က ခုန်ထွက်လာတော့မတတ်၊ တကယ်...တကယ်...ညဉ့်ဦးယံဖြင့် အခုတွေး အခုကြက်သီးထ”

“အဲဒါပေါ့ဟာ၊ စကားပြောသောမျက်လုံးဆိုတာ။ နင် မြကန်သာမှာ လုပ်ရင် နံပါတ်တစ်၊ စိတ် ခိုင်ရမယ်၊ နံပါတ်နှစ် လူခိုင်ရမယ်၊ နံပါတ်သုံး အသည်းနှလုံးခိုင်ရမယ်”

ပြုံးနီလာ၏ စကားကြောင့် ညဉ့်ဦးယံ မျက်မှောင်တွန့်သွားသည် ။ ဘယ်နှယ့် အသည်းနှလုံး က နောက်ဆုံးကပါလား။ ကေသီကတော့ ပြုံးစစ။

“ပြုံးရဲ့ ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှလုံးသားက ဘိတ်ရောက်သွားတာလဲ။ လူတွေကို ကောင်းခြင်းဆိုးခြင်း စေစားနေတာ နှလုံးသား မဟုတ်ဘူး လား”

ညဉ့်ဦးယံစကားကို ကေသီရော ပြုံးရော ပြိုင်တူလက်ခါပြလိုက်ကြခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်ကြသည် ။

“အဲလိုအတွေးအခေါ်မျိုးနဲ့ သာ ဆိုရင်တော့ ညဉ့်ဦးယံနောက်ကောက်ကျပြီသာမှတ်။ မှတ် ထား...လူမှာ အရေးအကြီးဆုံးဟာ စားဝတ်နေရေးလို့ သာမှတ်။ အဲဒီစားဝတ်နေရေးကြီး ပြေလည်ဖို့ ငါတို့ တွေ အလုပ်လုပ်နေကြရတယ်။ ကြိုးတန်း လမ်းလျှောက်သလို ငါတို့ အလုပ်က စကားတစ်ခွန်း မှား၊ အနေအထိုင်တစ်ချက်မှားသွားရင် သွားရောမို့၊ ငါက နံပါတ်တစ်တွေ နှစ်တွေ စည်းမျဉ်းချပြနေ ရတာ။ နင် စိတ်ခိုင်ခိုင် လူခိုင်ခိုင်သာ ထားပေတော့။ အာရုံငါးပါးနဲ့ အမျိုးမျိုးဖြားယောင်းတတ်တဲ့ လူမုဆိုးတွေကို မြို့လယ်ကောင်ကြီးထဲ နင်တွေ့လာပါလိမ့်မယ်”

ပြုံးစကားကြောင့် သူမ ထိတ်လန့်နေဆဲ ကေသီက ...

“ဒီလောက်ကြီးလည်း မကြောက်ပါနဲ့ ဟာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်။ ငါတို့ တွေကိုဆို လူတစ် ရာမှာ ကိုးဆယ့်ကိုးယောက်က အထင်သေးချင်တတ်ကြတာ။ ရုပ်ရှင်တွေ ဗီဒီယိုတွေ ဝတ္ထုတွေထဲက လိုမျိုး ဘယ်အမျိုးကောင်းသားကမှ ငါတို့ ကို အတည်ကြံမှာ မဟုတ်ဘူး ။ နင်က နံနံအအ မို့ ကြိုတင်

သတိပေးထားတာ၊ နင် ငါတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ လာပြီး အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာ ဘုရားမလို့ သာမှတ်”

“အဲလိုပြောလို့ ပြုံးတို့ ကို စင်းလုံးချောတွေလို့ မမှတ်နဲ့ နော်။ နင့်ကိုပြောပြတဲ့ ဩဝါဒတချို့ ဟာ ဘဝနဲ့ ရင်းပြီးရလာခဲ့တာတွေ”

“ပိုပြီးတန်ဖိုးရှိတာပေါ့ဟာ”

ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်သူတွေ အများကြီးရှိပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ ညဉ့်ဦးယံက ပြုံးနှင့်ကေသီတို့ နှစ်ယောက်နှင့်သာ တွဲမိသည် ။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ် ရှုပ်နေကြသည် မို့ လူစုံအောင်လည်း မခင်မင် အားပါလေ။

“အပုပ်ချတာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ဟာ၊ လူဆိုတာ ခံယူချက်အမျိုးမျိုး ရှိကြတာပဲမဟုတ် လား။ ငွေရရင် ပြီးရော ငွေကိုပဲ ကိုးကွယ်တဲ့ ကောင်မလေးတွေလည်း ပါတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ငါတို့ တွေကို လူတွေက သိမ်းကျုံးပြီး အထင်မကြီး”

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မရွှေ့ဆိုပေမယ့် သိပ်ပြီး နံလွန်း အလွန်းရင်လည်း ကျော့ကွင်း မိတတ်တယ်ဟာ။ ခက်တာပဲ ညဉ့်ယံရယ်၊ ရှင့်မလည်း ဘာဖြစ်လို့ များ ဒီလောက်နံအနေရတာလဲ။ ဒီလောက်တိုးတက်တဲ့ ခေတ်ကြီးမှာ လူလာဖြစ်ပြီးတော့ ဘယ်ချောင်ထဲများ အိပ်ပျော်နေ

ခ့ဲတာလဲ”

ပြုံ့စကားကို ညဉ့်ယံ သေချာစွာ ထုချေလွှာတင်ရသည် ။

“ငါ ဒီလောက် မနုံ့အပါဘူးဟာ၊ နင်တို့ လောက် လူရည်မလည်ပေမယ့် ကိုယ့်အန္တရာယ်တော့ ကိုယ်မြင်လိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

“မထင်ပါဘူး၊ ရှင့်ရုပ်က ငါးနှစ်သမီးလေးလောက်ကို ဖြူစင်လွန်းတယ်။ တကယ်ဆို ဒီလို နေရာမျိုးဟာ ရှင်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူး။ မျက်စိလည်လမ်းမှားရောက်လာတဲ့ ရွှေသမင်လေးအတိုင်းပဲ”

“ငါလည်း ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လုပ်ချင်ပါ့မလဲဟာ”

အသံတိတ်စကားဆိုရင်း ညဉ့်ဦးယံ အလုပ်ပြီးချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေမိသည် ။ ညကိုးနာရီ မှာ သူမ၏ အလုပ်ချိန် ပြီးဆုံးပါလိမ့်မည်။ သူပြန်မရောက်မချင်း လည်တရှည်ရှည်စောင့်မျှော်နေ မည့် မေမေ့အတွက် ညဉ့်ယံ၏ အိမ်ပြန်ချိန်တွေကို ရှေ့သို့ရွှေ့ပစ်လိုက်ချင်သည် ။

“စောစောပြန်လို့ မရဘူးလား သမီးရယ်”

မေမေ့စကားသံလေးကို ကြားယောင်မိတော့ ညဉ့်ယံ ကရုဏာသက်ရသည် ။ တစ်နေ့တခြား စိုပြည်ဝင်းပလာသည့်သမီးချစ်ကို မေမေ ဘယ်စိတ်ချနိုင်မလဲလေ။ သို့ပေမဲ့ အလုပ်အကိုင်ရှားပါး လှသည့်အတွက် ဒီအလုပ်ကိုပဲ ညဉ့်ဦးယံ ရွေးချယ်ခ့ဲရသည် ။ အခိုက်အတံ့။

ညကိုးနာရီထိုးတော့ ပိုင်ရှင် ‘ဦးချစ်ရုံ’ ထံ သတင်းပို့ပြီး သူမ ပြန်ခ့ဲသည် ။ ကားတိုးစီးပြီး ပြန်ရုံပေါ့။

မြကန်သာကတော့ ပြာလဲ့လဲ့မီးရောင်မှာ ခုန်ပေါက်မြူးပျော်တုန်း။

*

နီကြင်ကြင်မီးရောင်များ နှင့် လမ်းချိုးလေးသို့ ညဉ့်ဦးယံ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ရောက်ခဲ့သည် ။ ညကိုးနာရီခွဲ။ မေမေမျှော်လှရောပေါ့။ သုံးပင်အိမ် ဓနိမိုး ထရံကာ ပျဉ်ခင်းအိမ်ကလေး၏ တစ်ဖက် ခန်း၊ အိမ်ဝရန်တာလေးအရှေ့မှာ လမ်းဘက်သို့ငေးမျှော်လျက်သား မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

“မေမေ”

အသက်ငါးဆယ်ပင် မပြည့်သေးသော်ငြား ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လူပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရမှု ကြောင့် မေမေ့ရုပ်သွင်က အိုစာလှသည် ။

“သမီး”

“ထိုင်နေ...ထိုင်နေ မေမေ။ သမီးလာခဲ့မယ်။ မေမေ ညစာမစားရသေးဘူးမို့လား။ ဒီမှာ ခေါက်ဆွဲကြော်နဲ့ ဆိတ်သားလုံးတွေ ပါလာတယ် ”

“စား...မေမေ၊ အေးပေမယ့် စားလို့ ကောင်းမှာ ပါ။ သမီး ရေပြေးချိုးလိုက်ဦးမယ်နော်။ ဒါက ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ဒါက ဆိတ်သားလုံးပန်းကန်၊ မေမေ အကုန်သာစားပစ်။ စားပြီးရင် အဝေ ရာ တိုက်မယ်၊ သမီးက စားရပါတယ်မေမေရဲ့ ”

ဆောင်းတွင်းကြီး နှင်းတွေဝေနေလည်း ညဉ့်ဦးယံ ရေချိုးရမှာ ပါပဲ။ မနက်ကျတော့လည်း ရှစ် နာရီအရောက် သွားရမှာ မို့ အစောကြီးရေမချိုးနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဟဲ့! သမီး၊ ဒီလောက်အေးနေတဲ့ ဟာ၊ ရေပတ်လောက်ပဲ တိုက်”

“ဟာ...မေမေရယ်၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တစ်နေ့တစ်ခါလောက်တော့ ချိုး

ရမှာ ပေါ့။ မပူပါနဲ့ မေမေ ရယ်၊ သမီးဖြင့် ရင်ထဲမှာ ပူလွန်းလို့ ...အဲ အိုက်လွန်းလို့ ”

အိမ်ပေါ်မှာ ပဲ အညောင်းပြေအောင် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လုပ် လိုက်တော့ ချွေးတွေလည်း ရွှဲ၊ လူလည်း နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းသွား။ ရေချိုးဖို့ လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိသွား တော့၏။ အိမ်ရှေ့ရေတိုင်ကီမှာ တဝုန်းဝုန်းရေလောင်းချိုးလိုက်တော့ သူမ တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ် စိတ် ရှုပ်ခဲ့သမျှ လန်းဆန်းသွားသည် ။ လတ်ဆတ် အေးမြသွားသည် ။

ခါးထိရောက်သော ဆံနွယ်များကို ဖြေချ၊ ဆံစပ်များကို ရေသုတ်ရင်း ညဉ့်ဦးယံ အိမ်ပေါ် တက်လာတော့ မေမေ့ကို သနပ်ခါးကျောက်ပျဉ်နားမှာ တွေ့ရသည် ။

“ဟာ! မေမေ၊ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ညဉ့်ဦးယံ ငရဲကြီးအောင် မေမေရယ်။ ဒုက္ခပါပဲ... သမီးဘာသာ သွေးမှာ ပေါ့”

“ကဲ ... လိမ်းမှာ သာ လိမ်းစမ်းပါသမီးရယ်၊ မအေကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့ သမီးအလိမ္မာလေးကို မေမေကလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက်လေး ပြန်လုပ်ပေးချင်တာပါကွယ်။ လာ ..ဒီသနပ်ခါးရေကြဲ မွှေးမွှေးလေး တစ်ကိုယ်လုံးလိမ်းပစ်လိုက်”

“ဒုက္ခပါပဲ မေမေရယ်၊ သမီးတော့ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲတစ်ပိသာဖြစ်နေပြီ။ ညဉ့်ဦးယံ မေမေ့ ကို လုပ်ကျွေးလို့ ကုသိုလ်ရတယ်ဆိုလည်း ကုသိုလ်အသားတင်ရအောင် မေမေက အသာနေပေးစမ်း ပါ။ အခုတော့ မေမေက သမီးကို သနပ်ခါးပြန်သွေးပေးနေတော့ ညဉ့်ယံ ငရဲကြီးတာပေါ့။ သမီးမှာ ကုသိုလ်ရော ငရဲရော ရသွားပြီ။ ပြီးတော့ သနပ်ခါးတုံးတွေက စျေးကြီးတယ်မေမေရဲ့ ။ မျက်နှာပဲ

လိမ်းရမှာ ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်လိမ်းနိုင်မလဲ”

မေမေ့စိတ်ကြိုက် သနပ်ခါးရေကျဲလေး လူးပြီးတော့ ညဉ့်ဦးယံ မေမေထိုင်နေသည့်အိမ်ရှေ့ ခန်းသို့ ရောက်သွားသည် ။ မေမေ အုပ်ဆိုင်းထားသည့်ပန်းကန်များကို ဖွင့်သည် ။

“ဟင်! မေမေ၊ စားလို့ မကောင်းဘူးလား။ တစ်ဝက်တောင် မကျိုးဘူး။ နေ့လယ်က မေမေ ဘာတွေစားထားလို့ လဲဟင်။ မေမေ ခံတွင်းပျက်တယ်ထင်တယ်၊ လိမ္မော်သီးစားမလားဟင်၊ ပန်း သီးကတော့ ...အင်းလေ မေမေစားချင်ရင် တစ်လုံးတလေလောက် ဖြစ်ဖြစ်”

သူမယူလာသည့် ခေါက်ဆွဲကြော်နှင့် ဆိတ်သားလုံးက နည်းနည်းစီပဲလျော့သည် မို့ ညဉ့်ဦးယံ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် ။ မေမေ့အတွက် စိုးရိမ်သွားသည် ။

“မေမေစားလို့ ကောင်းပါတယ် သမီးရဲ့ ၊ အိမ်မှာ တဝုတ်တုတ်တုတ် ထိုင်နေရတာကြီးပဲကွယ်။ ဘယ်သိပ်အစာကြေပါ့မလဲ။ ဒီလောက်ပဲ စားနိုင်မှာ ပေါ့။ လိမ္မော်သီးတွေဘာတွေလည်း မစားချင် ပါဘူးလေ။ ဒီအချိန်ဆို စျေးတွေခေါင်ခိုက်နေမယ် ထင်ပါရဲ့ ”

သည် စဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ ကားသိမ်းလာသည့်အသံ ကြားလိုက်ကြရသည် ။ ကိုနေထွတ် ကား သိမ်း လာပြီပေါ့။ စောစောက ငြိမ်သက်နေခဲ့သည့် သူတို့ အခန်းလေးလည်း ယခုမှ အသက်ဝင်လာခဲ့သည် ။ သူမတို့ တိတ်ဆိတ်စွာ နားစွင့်နေမိကြသည် ။

“မေမေ..အိပ်ပြီလား။ ကဲ! မေမေ ထပါဦး။ မေမေ့ဖို့ ဝယ်လာတာလေးတွေ စားပါဦး”

မေမေက တစ်ဖက်ခန်းမှ အသံများကို လည်ပင်းလေးစွင့်ကာ နား

ထောင်ဆဲ။ ညဉ့်ဦးယံ ခေါက် ဆွဲကြော် ဆက်စားလိုက်သည် ။ သူမ သိပါ သည် ။ မေမေ ဘယ်သူ့ကို သတိရနေမယ်ဆိုတာ လွမ်းနေ မယ်ဆိုတာ ညဉ့်ဦးယံ သိပါသည် ။ ဘယ်သူရှိရဦးမလဲ၊ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကမ္ဘာတစ်ဖက်မှာ အလုပ်လုပ် နေမည့် သူ့သားကြီးကို လွမ်းနေမှာ ပေါ့။ ကမ္ဘာတစ်ဖက်စီ ဝေးနေကြပေမယ့် မေမေ့ရင်ထဲမှာ သူ့သား ကြီးနှင့် တစ်ဆံခြည်မျှ မကွဲမကွာရှိနေတာ သူမသိသားပဲ။

ခုချိန်ဆို ကိုကိုအလုပ်လုပ်နေဆဲပေါ့။ အရှေ့နဲ့ အနောက်ဆိုတာ နေ့နဲ့ ညလည်း တစ်လှည့်စီမို့ ညဉ့်ဦးယံတို့ ရဲ့ ညက ဟိုမှာ နေ့ခင်းကြောင် တောင်ကြီးပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။

မေမေ့မျက်ဝန်းတွေ မှုန်ဝါးစိုစွတ်လာရော့ထင့်။ မေမေက တပ်ထား သည့် မျက်မှန်အမည်း လေးကို ချွတ်လိုက်သည် ။ တိတိကျကျပြောရလျှင် အဖြူတစ်ဖက် အမည်းတစ်ဖက် မျက်မှန်လေး ပေါ့။ ချွတ်ပြီး သူ့လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ်နေရှာတော့ ညဉ့်ဦးယံ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့် ရင် နင့်နေမိသည် ။ မျက်လုံးတစ်ဖက်ဟောက်ပက်လေးလေ။ တစ်ခါက ကြည်စင်ဝင်းလဲ့ခဲ့ဖူးသည့် ဖေဖေချစ်ခဲ့သည့်မျက်လုံးလေးကိုကြည့်ရင်း ညဉ့်ဦးယံ ရင်နာခဲ့ရသည့်အကြိမ်တွေလည်း မရေတွက် နိုင်တော့ပါ။ ကံကြမ္မာကိုပဲ လွှဲချလိုက်ရတော့မှာ လား။

“အန်တီတင် အိပ်ပြီလား။ ဒီမှာ ကျွန်တော် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ဝယ်လာခဲ့ တယ်။ ပူပူနွေးနွေးလေး စားလိုက်ပါဦး”

တစ်ဆက်တည်းရှိသော ဝရန်တာလေးမှ ကိုနေထွတ် ကူးလာခဲ့သည် ။ သူက ညဉ့်ဦးယံကိုသာ ပြုံးပြဖို့ မေ့လျှင်မေ့မည်။ မေမေဒေါ်ခင်မျိုး တင်ကိုတော့ ဂရုစိုက်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့။

“အားနာစရာ သားရယ်။ အန်တီ စားပြီးပါပြီ။ သမီးယူလာတဲ့ ခေါက်

ဆွဲကြော်နဲ့ ဆိတ်သား လုံးလေ”

မေမေပြောပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ ‘သမီး ယူလာခဲ့တဲ့ ’ တဲ့ ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သားပဲ။ သူမက ဝယ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တာ။ နားထင်နားရင်းတွေ ထူပူလာအောင် သူမ ရှက်ရွံ့နေဆဲ။

“ဟာ...အန်တီကလည်း အဲဒါတွေက အေးစက်နေမှာ ပေါ့။ ဒီမှာ ပူပူနွေးနွေးလေးတွေ ထပ် စားလိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော် မေမေ့ဖို့ ရော အန်တီဖို့ ပါ ဝယ်လာခဲ့တာပါ။ ရော့...ရော့ ဒီမှာ ဖြည်လိုက် ပြီနော်”

သမီးအရင်းကို ရှေ့မှာ ထားပြီး သူက သားတစ်ယောက်နှယ် ခွံ့ကျွေးတော့မတတ် ပြုစုယုယ နေတာကြောင့် ညဉ့်ဦးယံ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက် အချောင်းလိုက် ထွက်သည် ။ မေမေ့ကြောင့်သာ သည်းခံနေရသည် ။ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရလျှင်ဖြင့် လှောင်ထားသည့် တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှ ကျားမကြီးလို သူမ နေထွတ်ကို ကုတ်ခြစ် ဝါးစားပစ်လိုက်ချင်သည် ။

ပြောပုံ ကြည့်ပါလား။ ဘယ်လောက်စီးပိုးလိုက်သလဲ။ ‘အဲဒါတွေ အေးစက်နေမှာ ပေါ့’ တဲ့ ။ ညဉ့်ဦးယံ စားသောက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တာ သိလို့ ပေါ့။ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း သူမလည် ချောင်းတွေ နင်နေသည် ။ ဘာမှ ဆက်စားလို့ မရတော့။ ဒေါသဆိုတာ လူကို ပူလောင်လှစေပါလား။ မခံချင်စိတ်တွေကို ငယ်ထိပ်မှ ဆွဲဆွဲချနေရသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အမေက သားကို လွမ်းနေသူ။ သားရှား ရှားနေသူမဟုတ်လား။ သားအတုဖြင့် မေမေစိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုလျှင်လည်း နေထွတ်၏ ပြော ဆိုမှုကို ညဉ့်ဦးယံ မေမေ့အတွက် သည်းခံလိုက်ပါမည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်၊ စကားစမြည်ပြောနေကြဆဲ။ သူမ နောက်ဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ သည် ။ ရှေ့ဘက်တွေ နောက်ဘက်တွေရယ်လို့သာ ပြောနေရသည် ။ တကယ်ဆိုတော့ သုံးပင်အိမ်ပိစိ လေးဟာ ကျဉ်း

ကျဉ်းလေးသာ ဖြစ်သည် ။ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တာနှင့် အရှေ့အနောက် တိုးလျှို့ ပေါက်။ သူတို့ စကားတွေကို ညဉ့်ဦးယံ ကြားနေရသည် ။

“အကျီကိုယ်ကျွတ်ကြီးနဲ့ သားရယ်၊ ဒီလောက်အေးချမ်းလှတာ စွပ်ကျယ်လေးဖြစ်ဖြစ် ဝတ် မှ ပေါ့။ တော်ကြာ ချွေးတတ်ပြီး အအေးပတ်မှ ဖြင့်”

“ရပါတယ် အမေရဲ့ ...အဲ အန်တီတင်ရဲ့ ။ ကျွန်တော်တို့ ကားသမားဆိုတာ ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပူ အိုက်နေရတာပဲ။ အန်တီမပူနဲ့ ၊ စိတ်ချ။ ဇာတာအရဆိုရင် အသက်တစ်ရာ့နှစ်ဆယ်ထိကို ရှည်ဦးမှာ ”

“သားတွေ မြေးတွေ ရပြီးမှ သေမှာ ပေါ့လေ”

ရယ်သံတွေ ကြားလိုက်ရပြန်သည် ။ တစ်နေ့လုံး ပျင်းရိခြောက်သွေ့ခဲ့ရသည့် ကိုယ့်မေမေ စိတ် ချမ်းသာနေတာကို လက်ခံပေမယ့် ညဉ့်ဦးယံ နေထွတ်ကို အသံတိတ် ကျိန်ဆဲနေမိသည် ။

“မသာ...ငပေါ..သေလိုက်ပါလား”

မေမေ့ကိုများ အမေတွေဘာတွေ ယောင်မှားခေါ်လို့ ။ သို့ပေမဲ့ နေထွတ်က သူမကို ဘယ် တုန်းကမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါလေ။ ဒါဟာလည်း သဲကိုးဖြာမကသည့် ယောက်ျားမာယာတွေထဲက သေနင်္ဂ ဗျူဟာတစ်ခုပဲလား။ ညဉ့်ဦးယံဆိုသည့် မိန်းကလေးကလည်း တစ်လောကလုံးမှာ မေမေ့တစ်ယောက်ကိုပဲ အသက်ရှိသူဟု ထင်မှတ်သူပါ။ အချစ်တွေ အနှစ်တွေ မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေ သံယောဇဉ်တွေကို ဘယ်တော့မှ ယုံကြည်မည့်သူ မဟုတ်ပါ။

ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးလို့ တော့ မဟုတ်။ မေမေ့ကိုကြည့်ပြီး

မေမေ့သားကြီးကိုကြည့်ပြီး၊ သူမ ကမ္ဘာ ကြီးကိုစိတ်ပျက် လောကကြီး စိတ်ပျက်နေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည် ။

ပန်းကန်ဆေးပြီး အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ နားလည်မှုရသွားသည့် မအေအတုနှင့် သားအတု ၏ အသံကို ကြားလိုက် မြင်လိုက်ရသည် ။ သူမ နားကြားပြင်းကပ်လှသည် ။ အတုဟာ အတုပဲပေါ့။

“ပြန်ဦးမယ် အမေ၊ ကျွန်တော် ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ သြော် ... အမေတို့ ရေစည်ထဲမှာ ရေနည်း နေပြီ။ မနက်ကျ ကျွန်တော် ရေထည့်ခိုင်းပစ်ခဲ့မယ်”

နီကြင်ကြင်အသား၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်စုတ်စုတ်နှင့် ဒီဂျစ်ပစီကိုမှ မေမေက သားနှယ် ချစ်ခင်ရပါသတဲ့ ။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။

*

အခန်း (၂)

ဆိုင်ယူနီဖောင်းက စကတ်တွေဘာတွေ မဝတ်ရလို့ တော်သေးပေမယ့် လှလှပပဝတ်ဆင်ရ သည့် အဝတ်အစားများက တင်းတင်းမို့မို့၊ ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်တွေ ဘယ်လိုပဲ သိမ်းဂှက်ထားထား ညဉ့် ဦးယံ၏ အလှတွေက ပန်းတစ်ပွင့်နှယ် ငွားငွားစွင့်စွင့်။ မော်ဒယ်မလေးတွေလို ရင်ကော့မလျှောက်လည်း ခပ်မတ်မတ်ကိုယ်ဟန်နှင့်ပင် သူမမှာ ဒုက္ခ ရောက်နေရတော့သည် ။

အလုပ်ဝင်တာ နှစ်လလောက်ရှိပေမယ့်လည်း သူမမှာ မဟာပုရိသ တို့ ၏ မျက်လုံးများ နှင့် အသားမကျနိုင်သေး။ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုမျိုးမဟုတ်သည့် ရင်ပူလောင်ကျွမ်းမှုက အရှက်တရားများ စွာ ဖြင့် သူမ၏ ရင်သို့ ယခုတိုင် တရှိန်ရှိန်။ ပျားပန်းခတ်မျှ စားသုံးသူတွေထဲမှာ ယောကျားတွေ ဘာလိုပ များ တာလဲ။ အဲဒီယောက်ျားတွေထဲမှာ လည်း မျက်လုံးတွေက ဘာလို့ အဆိပ်လူးမြားတွေ တပ်ထားရ တာလဲ။

နောက်တော့ ညဉ့်ဦးယံ နေသားကျသွားမှာ လား။ အဲလိုနေသားကရော ကျဦးမှာ လား။ နေသားကျသွားရင် အရှက်မရှိတော့ရင် လောကကြီးကရော ကောင်းပါဦးမတဲ့ လား။ ခေါင်းကို ငုံ့လျှောက်ဖို့ ရာ ကလည်း မဖြစ်နိုင်။

အမျိုးကောင်းသမီးတွေကိုတောင် မျက်စိစားပွဲထိုင်တတ်ကြသည့် ယောက်ျားတွေသည် လေဟာနယ်ထဲမှာ ဟင်းလင်းပွင့်နေရသည့် ညဉ့်

ဦးယံတို့ ကို စားမတတ်ဝါးမတတ် ကြည့်ကြတာသည်

တကယ်တော့ အဆန်းမဟုတ်ပါ။ ရန်တွေ့လို့ လည်း ဘယ်ရမလဲ။ အကြည့်မခံချင် အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်လို့ ပြန်ပြောကြလိမ့်မှာ ပေါ့။

“အခန်းနှစ်...ညဉ့်ဦးယံ”

သူမကို မည်သူတွေက ပွဲတောင်းပြန်ပြီလဲ။ အခန်းရဲက ကန့်လန့်ကာ ပိတ် လှောင်အိုက်မှုထဲမှာ သူမအလှကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်မှာ တဲ့ လား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခန်းနှစ်သို့ သွားရသည် ။ ဆိုးဆိုး ရွားရွားကြီးတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ လမ်းမှာ ကေသီနှင့်တွေကတော့ တီးတိုးကပ်ပြောသွား သည် ။

“ကောင်းကောင်း သာ ပြုစုပေတော့။ ယူတော့ ထောကြော ဆရာ”

သူ့အပြောကို ကြက်သီးထရင်း သူရဲကောင်းဆန်ဆန် ပိတ်အော်ပစ်ရင် ကောင်းမလား။ ညဉ့်ဦးယံ ရူးရူးမိုက်မိုက် တွေးမိသေးသည် ။

“ငွေဆိုတာ ဘာလုပ်ဖို့ လဲ။ လူကိုများ ငွေမတက်တဲ့ မိန်းမ မှတ်နေ သလား”

တကယ်ကျ သူမ မအော်ဖြစ်ခဲ့ပါလေ။ မေမေနှင့် သူမ၏ ဘဝရပ်တ ည်ရေးအတွက် ငွေဆိုတာ အနည်းအပါးတော့ လိုအပ်မှာ မဟုတ်လား။ အများကြီးမက်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူးပေါ့လေ။ သင်ခန်းစာ တွေကလည်း ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ ဒုနဲ့ ဒေး။

မြကန်သာမှာ တော့ သူမ စကားအနည်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်။ ခရာတာ တာစကားတွေကို ထွက်ဖို့ ထား။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ လိုက်လျောညီထွေစ ကားမျိုးတောင် ညဉ့်ဦးယံ ပြောလို့ မထွက်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောင်းဆုံး ဆိုသည့် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုသင်တန်းကို တက်ရလည်း ထူးမှာ မဟုတ်။

ကျောက်ဆစ် ရုပ်တစ်ရုပ်လို၊ ပန်းပုရုပ်တစ်ရုပ်လို ၎တ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေတတ်သည့်ကြားထဲကပဲ သူမကို တောင်း ကြသတဲ့ လား။ သူမကိုမှ ရွေးချယ်သူတွေ အပုံအပင်။

မီနူးကတ်ကလေးကို ထိုးပြရင်း သူတို့ မှာ သည့် အစားအသောက်များကို ဗန်းကလေးနှင့် သယ်လာပေးရသည် ။

“ဒီမှာ လာထိုင်ပါလား ညီမလေး”

ညွတ်နူးသောအသံရှင်ကြီးကို ကြည့်မိသည် ။ မြင်ရုံနှင့် အထက်တန်းစားရုပ်ပေါက်နေသည့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်လူကြီးသည် ဒီအခန်းကို ပထမဆုံးရောက်လာတာတော့ မဟုတ်။ သူမ မြင်ဖူးနေသလိုလို။

သူတို့ အားလုံးပေါင်း လေးယောက်ဖြစ်သည် ။ လူကြီးလူကောင်းပုံစံ တွေချည်းပါပဲ။ စတိုင် ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားကြသည် ။

“ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ဒီမှာ စောင့်နေဖို့ လိုအပ်ရင် စောင့်နေပါ့မယ်”

“ဟာ! လိုအပ်တာပေါ့။ အနည်းဆုံး ဒီပန်းချီဆရာရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ စွဲနေအောင်မှတ်သားဖို့ မင်းလိုအပ်တယ်”

နောက်ထပ်လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် ပြောသည့် ပန်းချီဆရာ ဆိုသူကို သူမစိတ်ဝင်စား စွာ ကြည့်မိလိုက်၏။ သူမက ပန်းချီကားများ ကိုလည်း ရူးသွပ်သူဖြစ်သည် ။

“သိလား။ ဒါ ပန်းချီဆွဲတဲ့ ကဗျာရေးတဲ့ ‘မြင့်မိုရ်’ လေ။

အင်း ... သူလုပ်တဲ့ အလုပ်တွေကလည်း ခပ်များများ ပဲ။ အခု ဒီဝိုင်း မှာ သူ ဒကာပဲ။ သူ့ပန်းချီ

ကားတစ်ချပ် ရောင်းရလို့ ကိုယ်တို့ ကို လိုက်ပြုစုတာ”

“ဩော်”

ပန်းချီဆရာ ကဗျာဆရာဆိုတာကလည်း လူလိုပါပဲလား။ သူမပါးစပ်ဟောင်းလောင်းပွင့်မ တတ် ထိုသူကို ငေးကြည့်မိ၏။ ကေသီတို့ ပြုံးတို့ တွေ့လျှင် မျက်စောင်းထိုးမည့်ဟန်ပန်မျိုးနှင့်။

“ကိုနေကလည်း ဗျာ၊ မြင့်မိုရ်တွေဘာတွေပြောလို့ သူ သိမလားဗျ”

သူ့ဟန်ပန်က မနှစ်မြို့တာလား။ အားနာရှက်ရွံ့တာလား သူမ မသိ။ ဧည့်ကြိုအလုပ်သမတစ် ယောက်ဟာ ကိုလေသာတွေကိုမှ ပျော်မွေ့နှစ်ခြိုက်တဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့မိန်းမစားမို့ သူထင်ချင်လည်း ထင်လိမ့်မည်။

“ကျွန်မသိပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်မ ကဗျာတွေလည်း ဖတ်တယ်။ ပန်းချီကားတွေကိုလည်း နှစ် သက်တတ်ပါတယ်”

သူကတော့ ညဉ့်ဦးယံ အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောနေတာလို့ ထင်ချင်ထင်ပေလိမ့်မည်။ သူတွေ့ ဖူးသော မိန်းကလေးတွေမျိုးပေါ့။ ညဉ့်ဦးယံကတော့ စောစောက အလုပ်သဘောဆန်စွာ အေးစက်နေ မိသမျှ ယခုမှ အသက်ဝင်သွားခဲ့သည် ။ သူမရဲ့ ရူးသွပ်အိပ်မက်တွေထဲမှာ ပန်းချီဆွဲတာ သီချင်းဆိုတာ ကဗျာရေးတာတွေသည် ဇာတ်လိုက်။

“ကျွန်မ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတဲ့ ကဗျာဆရာ ပန်းချီဆရာဆိုတာတွေကတော့ ထမင်းငတ်နေကြတာ များ တယ်။ စာတွေထဲမှာ လည်း ဖတ်ဖူးရဲ့ ၊ အနာတရတွေနဲ့ နောက်ပနေမှ ဘဝဆန်ကြတယ်ဆိုလား”

ညဉ့်ဦးယံအပြောကို လူကြီးလူကောင်းလေးယောက်စလုံးက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောနေကြ သည် ။ သူတို့ အာရှင်လာကြပြီ။ မြင့်မိုရ်ဆိုသည့် လူကြီးကတော့ မှုန်ကုပ်ကုပ်၊ ရှုတည်တည်၊ ဒါနဲ့ တောင်

နတ်သားတစ်ပါးလို လှပနေသေးသည် ။

“ဒီပန်းချီဆရာကတော့ ချမ်းသာတယ်ဟ။ သူက စင်မြင့်ပေါ် ရောက်နေပြီလေ။ သူလည်း တစ်ချိန်ကတော့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ တောက်ပခဲ့ဖူးတာပေါ့။ အခုတော့ စင်းလုံးချော၊ အဲ...ညှဉ်းသိုးသိုး ရုပ်ကတော့ တမင်လုပ်ယူထားရတဲ့ စတိုင်၊ ဒါမှ ဗီသိုဗင်တို့ မိုးဇက်တို့ နဲ့ တူမှာ မဟုတ်လား။ သူက သီချင်းလည်း ရေးတယ်”

“ဩော်”

ညဉ့်ဦးယံ၏ မျက်ဝန်းတွေ ပိုမိုရွှန်းလဲ့သွားတာ သူက အတော်ဆုံးစာဆိုတစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ ပါ။ သီချင်းလည်း ရေးသတဲ့ ။ တော်လိုက်တာနော်။

“ဟေ့လူတွေ...တော်ကြစမ်းဗျာ။ စားမှာ သာ စား၊ သောက်မှာ သာ သောက်။ ခင်ဗျားတို့ ဟာ ကလည်း မတန်မရာတွေ”

“အကောင်းလည်း ဘုန်းတော်ဘွဲ့တွေ ရွတ်ပြနေရသေးတယ်။ မကြိုက်လည်း နေပါဗျာ၊ မပြောတော့ပါဘူး”

သာမန်မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကဗျာတွေ သီချင်းတွေ ပန်းချီကားတွေကို မသိရဘူး။ နား မလည်ရဘူးဟု သူက ထင်နေသလားမသိ။ မတန်မရာတွေ..တဲ့ ။ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိပေမယ့် ညဉ့်ဦး

ယံ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်ငေးနေခဲ့သည် ။ ကျောက်ဆစ်ရုပ် ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ငါက ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးကောင်းသမီးမှ မဟုတ်တာ။ မြင့်မြတ်တဲ့ စာပေ၊ ဂီတ၊ အနုပညာတွေနှင့် မသက်ဆိုင်ရ မဆွေးနွေးရဘူးပေါ့။

“ဟိတ်! ဒီမှာ ငါ့အနား လာဦး”

မူးယစ်နေလို့ တွဲခေါ်သွားကြရသည့် လူကြီးလူကောင်းများ စွာကို ည

ဉ့ဦးယံ မြင်ဖူးခဲ့ပေါင်း များ ပြီ။ အားလုံး ရှုံစရာတွေချည်းပါပဲ။ မင်းသား ခေါင်းတွေ ကွာကျကြ၊ အင်း...သူမူးယစ်ပုံကတော့ အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနှင့် ဝင်းပပ။ ကျန်သုံးယောက်က လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျနေသော်လည်း သူက ယခုမှ စသည် ။ ညဉ့်ဦးယံ သူ့အနားသို့ ကပ်သွားရသည် ။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ညဉ့်ဦးယံ”

“ဘာလဲ...မင်းအမေက ညဉ့်ဦးယံအချိန်မှာ မွေးလို့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရတာလဲ”

“ရှင်!”

ဒါ အင်တာဗျူးနေတာလား။ သူ ကုန်ကြမ်းရှာနေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

“ကောင်းကောင်း ဖြေ လိုက်လေ ကောင်မလေး။ သူက ဝတ္ထုတွေ ဇာတ်ညွှန်းတွေလည်း ရေး တယ်။ ညည်း ဇာတ်လိုက်မလုပ်ချင်ဘူးလား”

အရည်အချင်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်နေသည့် သူ့ကို ညဉ့်ဦးယံ ပြုံးပြကြည့်နေတုန်း သူက သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆွဲပြီး သူ့အနားမှာ ထိုင်စေသည် ။ ညဉ့်ဦးယံ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိ၏။ တခြားလူတွေ ဆွဲလားလွဲလားလုပ်လျှင် သူမ မည်သို့တုံ့ပြန်မိမလဲ။ ဒီအလုပ်မှာ ကဲကဲဆတ်မျှ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိမနေရဘူးဆိုလျှင်လည်း ယခုကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ကြည်ဖြူနေမိ မည်တော့မဟုတ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်စည်းရိုးကို ကိုယ်ပြန်ချိုးဖောက်သူတွေလည်း ဖြစ်လိမ့် မည် ။

‘ငါမကျေနပ်ဘူး ... မင်းမှာ ခြေအကောင်း လက်အကောင်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်နေ၇ တာလဲ ပြောစမ်း”

ခြေအကောင်းလက်ကောင်းမို့ ဒီအလုပ် လုပ်နေရတာပေါ့။ သူ့ကပ် သီးကပ်သတ်အမေးကို ညဉ့်ဦးယံ ဖြေစရာမရှိ။

“မင်း ဘယ်သူနဲ့ နေရတာလဲ”

“မေမေနဲ့ ”

“မင်းမေမေက ဒီအလုပ်လုပ်တာ မကန့်ကွက်ဖူးလား။ ဒီလိုလုပ်တာ ကို သဘောတူသလား။ ဒီအလုပ်ရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို သူမသိဘူး လား။ တစ်ခါလောက် ဆိုင်ကိုခေါ်လာဖို့ ကောင်းတယ်။ အမူးသမားတွေ ဘယ်လိုဆက်ဆံတတ်ကြတယ်ဆိုတာ သူမြင်သွားစေချင်တယ်”

မြင့်မိုရ်စကားကြောင့် ညဉ့်ဦးယံ လဲသေချင်လောက်အောင် ရှက်သွားသည် ။ သူဆွဲထားသော လက်ကိုလည်း ရုန်းမိ၏။ သူက မလွှ တ်။ သူမ မျက်ရည်ဝဲလာသည် ။ အံကို တင်းတင်းကြိတ်မိ၏။ သူ စော် ကားရက်လိုက်တာနော်။ အထင်သေးလိုက်တာနော်။

“ဟိတ်! ဖြေလေ။ တခြားအလုပပ် ဘာလို့ မလုပ်တာလဲ။ ဒီအလုပ်က ပိုက်ဆံများများ ရပေမယ့် မိန်းကလေးလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ။ မင်းလို ငယ်ငယ်ချောချောလေးတစ်ယောက်ဟာ မဆလာသယ်တဲ့ အလု ပ် လုပ်တာကမှ ဂုဏ်ရှိဦးမယ်”

သူမ မဖြေ။ မြင့်မိုရ်၏ နိုင်ထက်စီးနင်းစကားများ အတွက် လည်စင်း ခံနေလိုက်သည် ။ လူဆို တာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့ လူကြီးမင်းရ ယ်။ ရှင်က လောကကြီးတစ်ခုလုံး သာယာနေတယ်များ ထင်မှတ်နေသ လား။ ညဉ့်ဦးယံမှာ ဘေးကျပ်နံကျပ်။

“ကဲပါ ကိုမိုရ်ရယ်၊ ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်ပါ။ သူ့ခမျာ တုန်ယင်နေပြီ။ ခင်ဗျား အဲဒါ ကြောင့် ကျွန်တော့်လောက် မစ္စံတာ။ မိန်းမဆိုတာ မကြမ်းရဘူးဗျ။ ပန်းတစ်ပွင့်လို ယုယုယယ ဆက် ဆံမှ ပေါ့”

“ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူးဗျာ၊ ခြေအကောင်း လက်အကောင်းကြီးနဲ့ ဘာလို့ ဒီအလုပ် လုပ်နေ ရတာလဲ။ တခြားအလုပ်တွေ အပုံကြီးပါ”

ညဉ့်ဦးယံက ခပ်မာမာမိုပသာ တောင့်ခံနေရသည် ။ သူ့စကားတွေက သွေးပျက်ချင်စဖွယ်။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်လေးစားချစ်ခင်မိသူ၏ အမြင်မို့ သူမ ခံစားနေရသည် ။

“ဟိတ် ! မင်းပုံကို ငါ ပန်းချီဆွဲချင်တယ်၊ အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ဟော့လူ ကိုမိုရ်၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်မနေနဲ့ ။ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါဗျာ။ ခင်ဗျားပန်းကလေး က မဆွတ်ခင်က ညွှတ်ချင်နေတာပါ”

ဒီဝိုင်းမှာ သူမ ဆက်နေချင်စိတ်မရှိတော့။ မီးလျှံလို လောင်မြိုက်မည့် သူလက်ဖဝါးနှင်းဆီ ပွင့်။ သူမ ဆတ်ခနဲ ရုန်းယူ။ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည် ။ အခန်းထဲမှ သမင်မတစ်ကောင်နှယ် ပြေး ထွက်ခဲ့တော့သည် ။

“ညဉ့်ဦးယဲ့ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ပြိုးကိုမြင်မှ သူမ မျက်ရည်များကို ပြန်လည်မျိုချနေရသည် ။ ဒီဘဝကို ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ် တိုင်အထင်မကြီးခဲ့ရသည့်ကြားထဲ ယခု သူ့အပြောကြောင့် စိတ်ပိုပျက်ရသည် ။

“ကိုယ်တော့ ထောသွားပြီဆရာ၊ ကိုယ့်အခန်းထဲက တကယ့်ဘော့စ်တွေ အမဲတွေပဲ။ ပိုက်ဆံ ထွက်ထွက်ကျတတ်တဲ့ ဒီလိုစက်ရုပ်ကြီးမျိုးတော့ တစ်နေ့အယောက်တစ်ရာလောက် လာပါစေလို့ ဆု တောင်းတယ်

”

ပြီးရွှင်မြူးထူးနေသည့် ပြီးကိုကြည့်ပြီး ညဉ့်ဦးယံ အားမကျမိ။ သူ ဘာတွေပေးဆပ်ခဲ့ရ သလဲ။

“အဲ ...နည်းနည်းတော့ ဒွေးရောယှက်တင် ရှိရတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က စည်းထားပါ တယ်။ အလုပ်သဘောအရ ဆက်ဆံတာပဲ အပြင်ကို ဘယ်တော့မှ မသယ်ဘူး မဆက်ဘူး”

“ဟိတ်! ဘာတွေ သင်တန်းပေးနေသလဲ”

အနားသို့ ကေသီ ရောက်လာပြန်သည် ။ သူမကတော့ ရှုံ့မဲ့လျက်။

“ဒီနေ့ ပြဿဒါးနေ့ပဲဟော့။ ငါ့အခန်းက လူတွေကတော့ တကယ့်လူ ရမ်းတွေပဲ။ အော်ကြီးဟစ် ကျယ်တွေနဲ့ ရန်ဖြစ်တော့မလို့ ။ သူတို့ ရန်ဖြစ်ရင် ငါပြေးပေါက်မှားမှာ ။ ညဉ့်ဦးယံ နင့်အခန်းက အုပ်စု ကရော။ ဒီအ ရွယ်တွေကတော့ သိတတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ထောနေပြီဟ”

မကြာမီ လူစုကွဲသွားရပြန်သည် ။ လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်တွေကို ဆ က်လုပ်ရသည် ။ ကောင်တာမှာ ထိုင်နေသည့် ဦးချစ်ရုံကြီးက စေ့စပ်လှ သည် လေ။

နာရီဝက်ကြာမှ သူတို့ ပြန်ကြတော့မှာ မို့ ညဉ့်ဦးယံ အခန်းဆီ ပြန်သွားရသည် ။

အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ဆိုတာက အရှိန်အဟုန် နကောင်းကော င်း မြစ်တစ်စင်းနှယ် ဘဝ မှာ အပြိုးပြက်ဆုံးပေါ့။ ညိုသော စိုသော အ သား။ ခပ်မြင့်မြင့်ကိုယ်ဟန်နှင့် ပရက်စလေလို မေးချိုင့် လေးပါသော ခ ပ်ချောချောအနုပညာရှင်ကြီးသည် ကောင်းကင်နတ်ဆိုးတစ်ပါးနှယ် ညှို့ ငင်တောက်ပ နေသည် ။ သူမူးယစ်နေပုံက ရီဝေဝေ။ လေးယောက်စလုံး

အနည်းငယ် ယိုင်တိယိုင်တိုင်။ သူတို့ ကား ကိုဘယ်လိုမောင်းကြမှာ လဲ။ လူ့အဖိုးတန်တစ်ယောက်ကိုဖြင့် သူမ မဆုံးရှုံးစေလို။ သူ့ကို နာကြည်းနေသည့်ကြားမှ ညဉ့်ဦးယံ ပြောမိသွားခဲ့သည် ။

“ကားတွေဘာတွေ တိုက်ပြုကုန်ပါဦးမယ်”

“မပူပါနဲ့ ၊ မင်းက ငါ့ရည်းစားမှ မဟုတ်သေးတာ။ ရော့ ပိုတဲ့ ထောင့်ငါးရာက မင်းကိုလက်ဆွဲ မိတဲ့ အတွက် လျော်ကြေး၊ Good by လို့ နှုတ်မဆက်သေးဘူးနော်။ နောက်ထပ် အများကြီးတွေ့ကြ ဦးမယ်...သွားမယ်”

သူ့အရပ်ကြီးဖြင့် စီးမိုးငုံ့ကြည့်နှုတ်ဆက်နေပုံက သူမမျက်နှာနှင့် ထိလုလု။ တယုတယလား ကပျက်ကချော်လား။ ဒီအလုပ်နှင့်သာ ထိုက်တန်သောဆုကိုသာ သူပေးခဲ့ပေလိမ့်မည်။

*